

MAGIËRS

Bij de elfen

Wim Kroeskop

Cover Wim Kroeskop

ISBN: 9789402113549

© Wim Kroeskop

I De reis begint

Op het veldje in Reeh, dat speciaal voor hem was aangelegd naast het huis waar zijn vriend sliep, strekte de enorme draak eerst zijn poten stuk voor stuk uit, daarna zijn vleugels en tot slot zijn nek om de stijfheid uit de spieren te verdrijven.

-Ben je al wakker Zultar?- , dacht hij naar zijn vriend.

De dwerg antwoordde meteen:

-De zon komt toch op, dan ben ik wakker. Trouwens Bargh is ook al wakker, we komen wel naar buiten.-

Even later ging de deur open die in de slaapruijnte voor de dwerg was aangebracht. Helaas voor Bargh moest hij rond de grote hut lopen omdat het deurtje voor de grote trol veel te klein was. Terwijl ze gedrieën op het grasveld stonden te overleggen wat ze eerst zouden gaan doen, kwamen de inmiddels ook wakker geworden, Magmara en Rol naar buiten.

'Air is wakker en zij maakt Jel ook wakker. Ze gaan eerst naar de vuurplaats, maken wat eten voor ons allemaal en dan komen ze hier naar toe. Dan kunnen we samen eerst wat eten voordat we verdere plannen gaan maken,' zei Magmara, die wist wat er in het hoofd van haar geestestweeling omging.

'Ze vraagt zich alleen af wat ze voor jou kan meenemen Dragonos. Ze weet dat er nog een halve ree ligt, maar ze wil weten of je daar eerst voldoende aan hebt?'

Met zijn hoge piepstem antwoordde de draak dat hij daar de morgen wel mee rond zou komen, als ze eenmaal onderweg naar Dimbarg waren, zou hij wel op jacht gaan naar meer voedsel. Via Magmara hoorde Air wat de draak zei en ze vroeg Jel de halve ree voor hem apart te leggen.

Enige tijd later kwamen Air en Jel aangelopen met het eten. Air droeg een schaal met koeken die ze snel gebakken hadden en Jel had het stuk van de ree over zijn schouder liggen. Voor de draak was het slechts een enkel hapje, maar hij liet het zich goed smaken.

Terwijl ze van de nog warme koeken genoten, overlegden ze wat ze nu verder zouden doen.

Rol, Magmara, Jel en Air besloten eerst samen met Bargh naar Dorchlas te gaan om de hengst van Magmara op halen. Kel, die intussen samen met Illi ook naar het magische gezelschap was gekomen, wilde hun reis bekorten. Hij zei dat zij ook geweldige paarden hadden en dat Magmara er daar best één van kon krijgen voor hun tocht naar Twench. Dan was het niet nodig om een omweg van vele dagen te maken. Het aanbod wees Magmara lachend van de hand. Haar eigen hengst was nu eenmaal onvervangbaar aangezien hij magie in zijn bloed had. Omdat er voor Bargh nu eenmaal geen paard bestond, zouden ze lopend naar het trollenland gaan. Ze namen enkel drie paarden van Reeh mee naar Dorchlas, zodat Jel, Air en Rol die konden gebruiken voor de reis naar Twench. Vandaar konden ze dan te paard naar Twench vertrekken, terwijl Bargh de bewaking van het land zou organiseren.

Nu ze zonder omwegen te moeten maken konden doorlopen, zouden ze in ongeveer vijf dagen in Ast, Bargh zijn dorp, kunnen zijn. Het enige waar ze rekening mee moesten houden waren de Vatars die verderop in Dorchlas leefden.

Zultar en Dragonos Utopiles zouden naar Dimbarg vliegen om aan de koning uit te leggen dat er een kwaadaardig iets uit de onderwereld was ontsnapt, zodat

hij de bewaking over het dwergenland zou regelen.

Kel en Illi lieten hen echter niet gaan zonder de belofte dat ze regelmatig naar elkaar zouden *denken* om elkaar op de hoogte te houden hoe het iedereen verging.

Er was intussen al de helft van een halve morgen verstreken en ze besloten op pad te gaan. Ze namen afscheid van elkaar en terwijl ze drie paarden gingen uitzoeken, nam Dragonos Utopiles een korte aanloop en steeg, met Zultar op zijn rug, op.

Het duurde inderdaad ruim vijf dagen voordat ze 's middags in het dorp van Bargh aankwamen. Ze werden van verre al begroet door de hengst van Magmara, die door haar gewaarschuwd was dat ze die dag zouden komen. De reis was zonder problemen verlopen. De enige maal dat ze een Vatar tegen gekomen waren, was midden op de dag geweest en daardoor hadden ze dit nachtdier gemakkelijk kunnen ontwijken. Uit voorzorg had Rol nog wel één van zijn magische pijlen op zijn boog gelegd, maar het ondier was hen op enkele honderden passen voorbij gelopen, zonder ze op te merken. Toen Rol van Bargh wilde weten hoeveel van deze gedochten er in Dorchlas rondliepen, kreeg hij als antwoord dat het er niet meer veel konden zijn, want ze kwamen ze gelukkig nog maar weinig tegen. Hij dacht dat er in onze wouden niet meer genoeg te eten voor ze was en dat er daardoor steeds minder kwamen.

Aan de rand van het dorp werden ze opgewacht door een menigte trollen, die allemaal tegelijk een gezang inzetten als welkom aan de vrienden. Bargh vertaalde het en legde later uit dat ze vroeger zo de strijders binnen haalden na een veldslag.

Na vele begroetingen legde Bargh aan de dorpingen uit

dat ze eerst naar de hut wilden die door de zwarte ruiters was gebouwd. Hij wilde liever niet dat de rest van het dorp hierbij aanwezig was, omdat ze niet wisten wat er zou gebeuren als de hut met magie vernietigd werd. Air vroeg ook Jel om zich ook op de achtergrond te houden omdat ook hij geen beschermend licht had. Daarna gingen ze met z'n vieren naar de hut.

Rol, die uit automatisme de leiding nam, legde uit dat hij wilde dat er aan iedere zijde van de hut één van hen ging staan. Beschermt door hun licht, konden ze op die manier de hut van alle kanten tegelijk vernietigen.

Ze verdeelden ze zich over de zijkanten en lieten hun licht ontvlammen. Op bevel van Rol lieten ze tegelijk hun magie naar de hut stromen. Langzaam voerden ze de kracht op en zagen de houten muren vergaan alsof ze de tijd versnelden. Plotseling stortten de half vergane wanden ineem en een schreeuw steeg op uit de resten. Een schaduw maakte zich los uit de dakspanten van de hut en probeerde weg te vliegen. Magmara had rekening gehouden met een dergelijk iets en ze wierp snel een net van magie over de schaduw. Met een hoge gil raakte de schaduw er in verstrikt, waarna het door Magmara zonder mededogen werd dichtgetrokken. Zo dicht dat het teruggebracht werd tot de afmeting van een zandkorrel. Ze plukte hem uit de lucht en verzegelde hem, zodat hij niet weer kon gaan groeien, en stak hem in haar zak. Op het moment dat ze het net dichtgetrokken had en de geest geen macht meer kon uitoefenen op de hut, verdween alles dat niet van de gewone wereld was geweest. Alle zaken die uit de onderwereld waren aangevoerd verdwenen en alleen de houten, inmiddels bijna geheel vergane, buitenwanden waren nog te zien. Met een bal van magisch vuur liet Bargh, die hier om verzocht had, de

resten ontbranden. De overgebleven as lieten ze door een stormwind over het land verspreiden, en toen die was gaan liggen klonk de stem van hun godin:

“Bargh dit is het land van de trollen, wil jij, nu dit bouwsel vernietigd is, de natuur herstellen? Steek je hand in de grond en beveel het gras en de struiken weer te groeien. Alleen op die wijze kan het onrecht, dat deze plaats is aangedaan, weer ongedaan worden gemaakt.”

Bargh stak zonder aarzelen zijn ene hand in de losse aarde. Hij beval zijn magie, via zijn hand, de grond te bevruchten en van gras en bloemen te voorzien. Voor hun ogen veranderde de zwart geblakerde grond in een zee van groen gras, hier en daar onderbroken door struiken en bloeiende bloemen. Daarna riep hij de rest van de dorpsbewoners naar de plek en zei dat ze de plek moesten onderhouden en koesteren, als herinnering aan het kwaad dat ze daar verslagen hadden.

Die nacht bleven ze, na een uitbundig feest, in het dorp slapen. De volgende morgen zouden ze naar Twench vertrekken.

Vijftien dagen later reden ze, even na zonsopkomst, twee aan twee aan de voet van de bergketen die hen de weg versperde.

‘Ik weet verderop de doorgang, maar het duurt nóg ruim twee dagen voor we er zijn,’ zei Magmara. ‘We kunnen ook proberen om hier over te steken. Ik weet niet of er hier een doorgang is en het vervelende is, dat deze bergen niet op magie reageren. Als het aan mij ligt proberen we het gewoon.’

Rol draaide zich om naar Air en Jel om hen te vragen wat zij er van dachten. Die hadden Magmara’s woorden gehoord en knikten dat ze het goed vonden. Ook zij

wilden het hier wel proberen want ze hadden het gevoel dat ze al veel te lang onderweg waren.

‘Goed, we nemen dit pad. Zo te zien gaat het naar die kloof, maar als het doodloopt zien we wel weer. Het kan ons hooguit een dag extra kosten,’ besloot Rol en drukte zacht zijn hakken in de flanken van zijn paard om het aan te sporen.

In het begin was het langzaam stijgende pad breed genoeg om met twee ruiters naast elkaar te rijden, maar een halve dag en vele bochten later kon dit niet meer. Voor de zekerheid ging Rol voorop rijden met achter zich Air, daarna kwam Jel en Magmara sloot de rij om de achterhoede te dekken. Deze volgorde hadden ze van te voren al afgesproken. Als ze door onbekend terrein zouden gaan wilden ze zich aan alle kanten beschermen. Het pad slingerde zich steeds steiler omhoog richting de kloof, die zich nu duidelijk begon af te tekenen tussen de twee bergpieken. Ze hoopten dat daar een pas was, zodat ze de eerste bergketen al snel voorbij konden komen. Per slot van rekening moesten ze daarna nog eens zes ketens oversteken om in Twench te komen.

Anderhalve dag later kwamen ze pas in de bergpas aan. Ze hadden zich duidelijk verkeken op de afstand, die door het slingeren van het pad veel verder was dan ze gedacht hadden. Gelukkig hadden ze de vorige dag, tegen het donker worden, een grot gevonden om de nacht door te brengen, zodat ze niet in de koude wind hoefden te slapen. Op deze hoogte was het erg koud, maar dat was alleen voor Jel vervelend. De anderen beschermden zich, op aanwijzingen van Magmara, met hun magie tegen de kou. Nu snapten ze ook waarom Magmara alleen haar hertenleren pak maar nodig had. Ze had Rol

en Air gezegd dat het niet nodig was om veel kleren voor zichzelf mee te nemen, maar dat ze de ruimte beter konden gebruiken voor extra kleren en pelzen voor Jel.

Nadat ze de paarden gedrenkt hadden besloten ze zelf eerst wat te eten en drinken, voordat ze de pas aan de andere kant weer zouden verlaten. Bovendien moesten de paarden, op Magmara's hengst na, ook hun rust hebben. Toen Rol aan Magmara vroeg hoe het kwam dat haar hengst zich helemaal niet vermoeid toonde, lachte ze en legde hem uit dat haar hengst magie in zijn bloed had, net als alle hengsten van de magiërs. Deze paarden waren door Dragha gegeven en ze waren alleen bestemd voor de magiërs met wie ze verbonden waren. Af en toe was er een elf die wilde proberen op zo'n hengst te rijden, maar tot nu toe was er niemand in geslaagd om in het zadel te blijven. De dieren deden precies voor hun magiër wat die wilde dat ze deden en gaven alles wat ze hadden om hun magiër te dienen. Maar alleen hún magiër, niemand anders.

'Wil dat zeggen dat Rol en ik straks misschien ook zo'n hengst kunnen krijgen?', vroeg Air.

'Volgens mij zou dat best eens kunnen,' antwoordde Magmara, terwijl ze haar best deed haar gezicht in de plooi te houden. Dat Air in haar hoofd zat, net als zij in Airs hoofd, was al zo gewoon dat ze er helemaal niet meer aan dacht dat ze alle gedachten gewoon deelden.

-Dus er staan twee van die hengsten op ons te wachten. Hoe wist Agmara welke dieren hij daarvoor moest hebben?-

-Niets aan Rol zeggen. Ik wilde jullie verrassen maar ik was even vergeten dat wij samen één zijn. Mijn vader heeft van Dragha opdracht gekregen welke twee hengsten hij voor jullie uit de kudde moest halen. Als we in

Twench aankomen zijn de hengsten voor jullie.-

Jel had intussen een vuurtje aangelegd waarboven hij een, een dag eerder geschoten, konijn begon te roosteren. Het was een enorm beest. Zeker dubbel zo groot als de konijnen die bij hen in het bos leefden. Toen hij het dier zag, had hij meteen zijn boog gepakt en er een pijl op afgeschoten. Eerst dacht hij dat hij even te haastig was geweest maar op het laatste moment, net toen de pijl langs het konijn zou gaan, had het beest een sprong opzij gedaan en was vol getroffen. Alsof het aan wilde geven dat hij best als maaltijd voor het viertal wilde dienen. De kleine beweging die Air met haar hand gemaakt had, was hem totaal ontgaan en Air vertelde niets. Door op deze manier af en toe een bijdrage te kunnen leveren, zou Jel zich niet nutteloos gaan voelen in de groep.

Na de helft van een halve dag gerust te hebben, besloten ze de laatste tijd dat het nog licht was aan de afdaling te beginnen. Ze wisten niet hoelang het zou duren voordat ze helemaal tot aan de voet van deze eerste bergketen zouden komen, daarom wilden ze nog een zo groot mogelijk stuk afleggen.

Gelukkig werd het pad naar beneden steeds breder, totdat ze bij een scherpe bocht kwamen. Het was alsof een reus met een bijl het pad doormidden gespleten had. Een smal paadje liep naar links en leek aan de bergwand te kleven. Een even smal paadje ging rechthoekig, waarbij aan beide zijden van het pad diepe afgronden te zien waren. Waar het pad, dat rechthoekig ging, eindigde was niet te zien door de nevel die er boven hing. Rol zond zijn magie uit maar dat hielp niets. Zoals Magmara al gezegd had: deze bergen waren niet gevoelig voor magie. Ze overlegden met elkaar wat te doen, het pad rechthoekig nemen of het pad

dat bij de bergwand bleef. Uiteindelijk besloten ze dat Rol en Magmara eerst een stuk van het pad dat rechthoekig gingen zouden gaan verkennen. Voor de zekerheid gingen ze lopen omdat ze niet wisten of het pad breed genoeg bleef voor de paarden. Het duurde slechts even, toen waren ze al weer terug. Er was geen begin aan. Eerst werd het pad zo smal dat ze er niet met de paarden over zouden kunnen, om vervolgens zo steil naar beneden te gaan dat een afdaling levensgevaarlijk zou worden. Dus besloten ze het pad langs de bergwand te nemen in de hoop dat dit beter zou zijn.

Met hun paarden aan de hand betraden ze het pad dat vol ronde kiezelstenen lag, waardoor ze steeds goed uit moesten kijken waar ze liepen. Het zou niet goed uitkomen als één van hen nu zijn, of haar, enkel zwaakte op de ronde steentjes. Na twee bochten voerde het pad rechtstreeks een grot in. Vlak voor de ingang ging het pad over in een vlak, breed stuk grond dat ook bezaaid was met de verraderlijke kiezelstenen.

Zodra ze op dit brede stuk grond waren aangekomen zei Rol te stoppen, omdat hij eerst de omgeving wilde verkennen.

De grot was groot genoeg om te paard naar binnen te kunnen rijden, maar ze wilden liever eerst weten wat er in die grot was. Dat er iets vreemds aan de hand was, was duidelijk. Rechts naast de ingang stonden 4 polsdikke stokken die eruit zagen als wandelstokken. Alle 4 waren ze voorzien van houtsnijwerk, dat er werkelijk prachtig uit zag. Ze eindigden in een gladde handgreep met daarboven een, schijnbaar, doorzichtige bol met verschillende inhoud. De eerste leek leeg, de tweede gevuld met water en de derde met zwarte aarde. In de laatste bol leek een vuur te branden. Gezien de grootte

van de stokken zouden de wezens die ze gebruikten, minstens tweemaal zo groot als een trol moeten zijn. Ze besloten de stokken te laten staan, temeer omdat ze zo groot waren dat het lastig zou worden ze te vervoeren. Kleiner maken vonden ze geen van allen een optie.

Magmara hoopte dat de wezens met magie op te sporen waren, zodat ze in elk geval wist waar ze zich bevonden. Denkend aan de afmetingen van de stokken begon ze op de hoogte waar ze de hoofden vermoedde voorzichtig een straaltje magie weg te zenden. Niets. Langzaam liet ze de magie dalen en tot haar verbazing voelde ze niets. Dit kon twee dingen betekenen: de wezens waren niet gevoelig voor magie of ze waren niet in de grot.

‘Magmara, blijf jij bij Jel dan gaan Rol en ik de grot verkennen. Wij hebben altijd contact en aangezien jouw magie veel sterker is dan de mijne kun jij Jel en jezelf beter verdedigen als er wat aan de hand is.’

Air zei het hardop zodat Rol en Jel ook begrepen waarom ze deze verdeling wilde. Rol knikte; hij begreep het en ging ermee akkoord. Magmara hoefde niets te zeggen, dat was al bij Air bekend. Voor de zekerheid trokken ze alle drie hun dolk en de zucht “Dragha Tchil” klonk als één verzoek. Aangezien hun dolk niet groeide begrepen ze dat er geen direct gevaar dreigde, maar hun beschermende licht lieten ze branden. Rol en Air gingen de grot in. Rol aan de rechterkant en Air aan de linker. De grot versmalde nauwelijks. Ze zouden twee aan twee zo naar binnen kunnen rijden. Ook kwam er door de ingang voldoende licht naar binnen om de eerste honderd passen goed te kunnen zien. Daarbij viel het hen op dat de wanden ruw en onbewerkt waren, maar de grond niet. Buiten was het pad slecht begaanbaar vanwege de kiezels die er lagen, maar de grond was hier schoon. Geen

kiezels, geen oneffenheden, helemaal niets. Zo glad als het water op een windstille dag.

Na een goede honderd passen was het licht van buiten niet meer sterk genoeg om alles te kunnen zien, maar dankzij het beschermende licht dat ze zelf uitstraalden konden ze zien waar ze liepen.

Plotseling stonden ze voor een muur, op hooguit twee passen afstand. Dit was vreemd omdat de hele tijd hun licht het pad een tiental passen vooruit had verlicht. De muur was volkomen vlak, net als het pad waar ze op liepen, en het weerkaatste hun licht als een spiegel. Zorgvuldig onderzochten ze de muur. Voor de zekerheid toch eerst maar weer met magie en toen dat niets opleverde drukte Air haar hand tegen de muur om te voelen of er iets bijzonders te ontdekken was. Meteen toen ze haar hand tegen de muur drukte, voelde ze het. De muur gaf mee en week een paar duimbreedten naar achteren. Op het moment dat ze haar hand van de muur haalde, stond hij weer stil.

‘Ik denk dat we toch beter Magmara en Jel hier naartoe kunnen laten komen. We blijven dan in ieder geval bij elkaar, want ik weet niet wat er hier gebeurt,’ zei Rol en Air was het met hem eens. Magmara had haar gedachten al meegekregen en liet weten dat ze er aan kwamen met de paarden. Toen ze met zijn vieren voor de muur stonden legde Air aan Jel uit wat er gebeurd was, toen ze de muur aanraakte. Nogmaals liet ze het zien en legde haar hand tegen de muur, die direct weer achteruit schoof, totdat haar hand de muur niet meer raakte.

Jel wilde het ook eens proberen, maar toen zijn hand de muur raakte bleef die onbeweeglijk staan.

‘Vreemd, de bergen hier waren toch ongevoelig voor magie. Hoe kan het dan dat de muur voor Air achteruit

gaat? Proberen jullie het ook eens, dan kunnen we zien wat hij doet.'

Rol legde zijn hand tegen de muur.

Een helder wit licht, met dezelfde intense helderheid als zijn beschermende licht, flitste op in de muur. Die bleef echter onbeweeglijk staan. Toen hij zijn hand weer van de muur haalde, doofde het licht en kreeg de muur weer een blauwe glans. Magmara probeerde het ook en onmiddellijk toen ze de muur aanraakte week deze naar achteren, totdat ze haar hand er weer vanaf haalde. Het was Jel die een helder idee kreeg en sprak:

'Jullie tweeën worden beschermd door het licht van de saffieren, dat is blauw, net als de kleur van de muur. Misschien dat het daar aan ligt. Ik heb geen magie en kan de muur dus niet laten bewegen. Als Rol hem aanraakt, is het net of de muur zich verdedigt door het licht met dezelfde kracht terug te kaatsen. Ik denk dat die muur alleen door jullie te verplaatsen is. Ik weet alleen niet waarom. Laten we zien wat er gebeurt als jullie de muur blijven aanraken, want hij is hier met een reden geplaatst.' De andere drie stemden in met het voorstel van Jel. Air liep weer op de muur toe en legde haar hand er tegenaan. De muur schoof weer achteruit en ze volgden Air die nu haar hand tegen de muur bleef houden. Na vijf passen bleef de muur staan. Aan hun linkerhand was een doorgang ontstaan die uitzicht gaf op een geweldig, helder verlicht, gewelf. De massieve muur bleek eigenlijk slechts een deur naar dit gewelf.

II Voedsel voor de goden

Toen ze het gewelf binnengingen, brak er een kakofonie aan geluiden los. Rol, Magmara en Air stelden zich snel voor Jel op, om hem in geval van nood te beschermen. De dolk in hun hand groeide echter niet, zodat ze wisten dat er geen gevaar dreigde. Hierop gingen ze weer naast elkaar staan met hun paarden aan de hand. Intussen sloot de deur zich weer zonder geluid te maken.

Wezens, ongeveer half zo groot als een dwerg en met een vacht als een konijn, gilden en schreeuwden in paniek naar elkaar. Wat er gezegd werd was niet te verstaan, alhoewel het Magmara veel aan de elfentaal deed denken. Een twaalftal van deze wezens werd door de rest vastgepakt en naar voren geduwd. Toen ze vlak voor de magiërs waren, deelden ze zich in vier groepen op en voor ieder van hen werden drie van de wezens neergezet die trillend en bevend bleven staan.

De magiërs bekeken de wezens eens goed. Een hoofd, dat wel een beetje leek op dat van een mens, ging zonder nek over in het lichaam dat rond en vlezig was. Twee lange armen die er sterk en gespierd uitzagen hingen tot op de grond. Ze stonden op twee korte benen met brede, platte voeten, die in verhouding tot de rest van het lichaam eigenlijk te groot waren. Het hele lichaam was bedekt met de vacht die inderdaad nog het meeste leek op de vacht van een konijn, hoewel de haren wat langer waren.

De rest van de wezens verzamelden zich weer op een tiental passen afstand. Uit die groep kwam één van de wezens naar voren. Het leek een soort aanvoerder te zijn die voor Air en Magmara boog. Hoewel Rol en Jel ook drie van de wezens voor zich hadden staan, leek het

wezen verder geen enkele interesse in hen te hebben. Toen het begon te praten gebaarde Magmara dat hij kalm aan moest doen, omdat ze hem niet begreep, alhoewel ze wel enige woorden herkende. Het wezen zweeg meteen, drukte zijn handen tegen zijn hoofd en tot verbazing van Air en Magmara begrepen ze zijn gedachten, die hij op een of andere wijze overbracht.

Het was de bedoeling dat zij, de goden, zich zouden voeden met de wezens die voor hen stonden om daarna weer te verdwijnen.

Toen Magmara hem haar gedachten terugzond dat zij geen behoefte hadden om de wezens op te eten, steeg een gil op uit de groep die blijkbaar alles hoorde. Plotseling werd ze bestormd met vragen, waren ze niet mals genoeg, moesten ze ouder of jonger zijn, wilden ze alleen de vrouwtjes of alleen de mannetjes eten?

Met een handbeweging kapte Magmara het spektakel af en zond haar gedachten naar het wezen dat voor haar stond. Ze wilde van hem weten wie ze waren en waarom zij als voedsel moesten dienen voor hen.

Verbaasd, omdat Magmara er om vroeg, legde het wezen uit dat zij hier gevangen zaten als voedsel voor de goden, omdat ze het vlees lekker vonden. Hun voorouders leefden buiten in de zon, maar duizenden groepen geleden hadden een paar goden een aantal van hen gevangen genomen en opgesloten in deze berg. Wat er met de anderen gebeurd was, wisten ze niet. Er was altijd voldoende voedsel in de berg om van te leven en de groep gedijde goed. Op vaste tijden kwamen de goden en die wilden dan ieder drie van hen als maaltijd. Volgens de overlevering zagen die goden er net zo uit als Air en Magmara, gehuld in het blauw. Soms kwamen ze, net als nu met één of twee gasten die ze ook van hen wilden

laten proeven. De laatste keer dat ze hier waren, was al een hele tijd geleden. Zo lang dat niemand van deze, of de vorige honderd groepen, ze ooit gezien had. Volgens het verhaal waren ze toen met z'n vieren geweest en hadden in plaats van ieder drie, wel vijf wezens opgegeten. Veel meer dan een god verdragen kon. Ze waren heel ziek geworden en hadden zich schreeuwend van de pijn van hun kleding ontdaan die, omdat ze zo gegroeid waren van al het eten, om hun lichaam knelde.,. Daarna waren ze naar buiten gevlucht en, tot nu toe, nooit terug gekomen.

Air had de hele tijd aan de andere twee verteld wat het wezen aan hen vertelde. Die waren net zo verbaasd als zij over het verhaal. Voorzichtig liet Rol een stroom magie uitgaan om te controleren of hier iets was dat wel gevoelig voor magie was. De wezens reageerden nergens op, maar achterin de grote grot voelde hij iets dat met sterke magie doordrenkt was. Snel dacht hij naar Magmara of ze wilde vragen wat er achter in de ruimte was, omdat hij daar magie bespeurde.

Het wezen legde uit dat daar de kleding van de goden bewaard werd en hij bood direct aan om die op te laten halen. Magmara vroeg hem even te wachten, omdat ze eerst wat anders wilde weten.

Ook zij liet voorzichtig wat magie uitgaan en voelde de reactie van de groep. Hun magie was slechts beperkt, maar deze was wel degelijk aanwezig. Toen ze de hele ruimte doorzocht had en ook de kleding met zijn sterke uitstraling onderzocht had, draaide ze zich om naar Rol.

'Jij hebt alleen die kleding gevonden, maar geen magie in de wezens ontdekt?', vroeg ze hem.

'Nee, de wezens zijn ongevoelig voor magie, maar daarentegen is die kleding wel heel bijzonder.

Onvoorstelbaar hoeveel kracht die afgeeft.'

'Vreemd, want Air en ik krijgen wel degelijk een reactie van die wezens. Zou het, net als met de deur, aan onze kleur liggen dat wij wel contact krijgen en jij niet?'

'Best mogelijk, als ik het goed van Air begrepen heb, zien ze jullie ook als de goden en Jel en mij enkel als gasten.'

Magmara draaide zich weer naar het wezen en vroeg hoe zij zich noemden en of ze ook ieder een naam hadden en met hoeveel ze waren.

Het wezen gaf door dat zij zich "Spril" noemden, wat door Magmara vanuit de vroege elfentaal vertaald werd als voedsel. De Spril hadden ook ieder een naam, maar die kon door Magmara niet uitgesproken worden, omdat de meesten leken op een gil in diverse toonhoogtes. De groep bestond uit twintig maaltijden. Het duurde even voor dit laatste begrepen werd, maar Air gaf aan Magmara door dat ze vermoedde dat de groep dan uit zestig wezens bestond omdat de goden iedere maal drie Spril als maaltijd hadden gewild.

Een snelle telling bleek ongeveer te kloppen. Magmara vroeg de leider even te wachten, omdat ze met de anderen wilde overleggen en draaide zich om.

'Als ik het goed begrijp hebben andere wezens met meer macht deze Spril als een soort vee gehouden om af en toe een feestmaal te hebben. Blijkbaar kunnen ze uit zichzelf deze ruimte niet verlaten. Toch moet er een andere uitgang zijn, want ondanks dat de deur gesloten is, voel ik toch frisse lucht rondstromen.'

Ze draaide zich weer terug naar de leider van de Spril en vroeg hem of er nog andere uitgangen dan deze waren. Hij wees naar achteren en gaf door dat daarboven lucht vandaan kwam, zodat daar een opening naar buiten moest zijn. Magmara knikte terwijl Air de anderen

vertelde wat de Spril had gezegd.

‘Laten we naar die kleding van de goden gaan kijken. Dan kunnen we misschien iets wijzer worden om welk soort wezens het moet gaan,’ zei Rol en de rest knikte instemmend.

Magmara gaf aan de Spril door wat ze wilden en die vroeg hem te volgen. Toen ze naar voren liepen, hun paarden aan de teugel meevoerend, bleven de drie wezens die voor hen bestemd waren steeds bij de persoon waaraan ze toebedeeld waren door de groep. Het was bepaald ongemakkelijk en Magmara legde de leider uit dat zij geen van hen als maaltijd wilden en dat ze zich weer bij de groep moesten voegen. Weer stegen er kreten op en nu legde ze uit dat ze gewoon geen wezens aten die zo dicht bij de mensen stonden. Zichtbaar opgelucht gingen de twaalf Spril weer terug naar de anderen en de tocht naar de kleding van de goden werd voortgezet.

Intussen hadden ze begrepen dat hier geen gevaar dreigde en daarom lieten ze hun beschermende licht verdwijnen.

Helemaal achterin de grot was een diepe geul waar de Spril de kleding in gelegd hadden, die ze daarna met platte stenen hadden afgedekt. De Spril verplaatsten de stenen zonder enig zichtbare moeite. Jel mompelde tegen Rol dat zij minstens twee sterke mannen nodig zouden hebben om ze te verplaatsen. Ze moesten wel heel sterk zijn.

Onder de stenen lagen 4 pakken. Elk pak bestond uit een blauw gekleurde mantel van een onbekende stof, een vreemd metalen gewaad, dat gemaakt leek van aan elkaar gesmede ringetjes en zo licht dat het gemakkelijk met één hand te tillen was, en een riem van soepel leer met daaraan een schede waarin een zwaard stak. Toen Jel er

één uit zijn schede trok, glom het als een spiegel. Wat er in de pakken zat was allemaal van dezelfde afmeting, alleen de afmetingen van de schedes en hun zwaarden verschilden. De blauwe mantels pasten qua afmeting wel bij de wandelstokken die bij de ingang van de grot hadden gestaan. Maar de kleden van metaal en de wapens waren voor wezens van een meer menselijke afmeting, niet voor wezens die dubbel zo groot als een trol moesten zijn.

Zorgvuldig bekeken ze alles en Jel trok zelfs zijn zwaard om in de metalen kleding te steken. Die gaf niet mee, hoewel hij er met steeds meer kracht op sloeg en probeerde er doorheen te steken. Het leek wel of het metaal, op het moment dat Jel zijn zwaard het raakte, een harde schil werd. Hij besloot te stoppen voordat zijn zwaard te stomp werd om te gebruiken. Daarna pakte hij een metalen gewaad op en trok het aan. Het leek een soort jurk die, los om zijn lichaam, tot op zijn knieën kwam en zijn armen bedekte tot op zijn polsen.

‘Ik weet niet waar dit vandaan komt, maar ik snap heel goed waar het voor bedoeld is. Met dit kleed aan kun je me met geen gewoon wapen doden. De ringetjes zijn zo klein dat er geen pijl doorheen kan komen en je zag wat het tegen mijn zwaard deed. Bovendien is het zo licht dat je helemaal niet het idee hebt dat je een kleed van metaal draagt. Het is wel erg ruim, maar dat geeft niet. Daar wen ik wel aan. Wat denken jullie, zou ik er één kunnen houden zonder dat we in de problemen komen?’

Air snapte wat het voor Jel betekende om ook beschermd te zijn en vroeg de leider of Jel het kleed mocht houden. Het antwoord was simpel, zij waren de goden en ze konden hun eigendommen meenemen als ze dat wilden. Het was niet aan de Spril om de goden iets te ontzeggen.

Rol onderzocht alles met magie evenals Magmara. Beiden kwamen tot dezelfde conclusie: met de blauwe gewaden was niets aan de hand en de leren riemen en de schede waren slechts licht met magie bewerkt. Echter, alles dat van metaal was, droop van de magie. Toch was het geen slechte magie omdat anders Aïrs saffier er wel op gereageerd zou hebben door te gaan trillen.

‘Jel, als het je gelukkig maakt, kun je rustig zo’n metalen kleed aanhouden. Bovendien zou het misschien niet onverstandig zijn om ook zo’n zwaard mee te nemen. Ze zijn, ondanks dat ze hier al die jaren liggen, nog steeds glanzend en vlijmscherp. Ik denk dat ze ook zo blijven door hun magie. Alleen zal je het niet op je rug kunnen dragen, daar is het te lang voor. Deze riem met zijn schede is bedoeld om op je zijde te dragen zoals ik mijn zwaard ook droeg toen Magmara het net gesmeed had.’

Zorgvuldig onderzocht Jel de zwaarden. Hij trok het eerste zwaard uit zijn schede en bestudeerde het. Op de ronde pommel, aan het uiteinde van het gevest, stonden 2 schuine lijnen getekend die elkaar in een punt raakten. Het geheel leek sprekend op de tekening die op de ricasso gegraveerd was. Een cirkel met daarin 2 kleine cirkels, links een wat grotere en rechts een wat kleinere, verdeeld door 2 lijnen die in een punt bij elkaar kwamen. Doordat het gevest wat aan de korte kant was, drukte de pommel tegen de achterkant van zijn hand. Daarom stak hij het terug. Ook het tweede zwaard, dat hij nu uit zijn schede trok, lag niet zo lekker in zijn hand. Weer leek het gevest te kort voor zijn handen. Op de ricasso stond weer een cirkel met ook daarin de 2 kleine cirkels, nu verdeeld door 3 golvende lijnen die ook op de pommel stonden. Toen hij het derde zwaard vastpakte om uit zijn schede te trekken, wist hij het al. Dit zwaard voelde meteen vertrouwd aan.

Langzaam trok hij het zwaard uit zijn bescherming, maakte wat slag- en steekbewegingen en een paar pareerstoten. Daarna bewonderde hij de pommel, waarin een vlam gegraveerd was. In de cirkel op de ricasso verdeelde de vlam de twee cirkels en die vlam leek echt te branden. Hij knikte tevreden. Dit voelde prima en hij stak het zwaard weer in zijn schede. Toen hij het gevest van het wapen, dat nu in zijn schede zat, nogmaals bewonderde, zag hij hoe de vlam op de pommel verstard was. Hij schudde zijn hoofd, het zou wel verbeelding zijn. Hoewel hij zijn keuze eigenlijk al gemaakt had, pakte hij voor de zekerheid toch ook nog het vierde zwaard. Meteen toen hij dit vastpakte wist hij het al. Het gevest was net te groot voor zijn hand, deze wilde hij ook niet. Toch trok ook deze pommel zijn aandacht. Daarop was een golf gegraveerd. Ook op deze ricasso stond een cirkel met daarin twee de cirkels, maar nu verdeeld door de golf. Hij stak het wapen weer in zijn schede. Zorgvuldig legde hij de zwaarden weer terug. Hij omwikkelde de pakketten weer met de blauwe mantels en legde ze weer in de uitsparing. Toen vroeg Magmara aan de Spril de zware stenen er weer op te leggen. Op die wijze zouden ze bewaard worden en, wie weet, misschien ooit nog eens dienst doen.

Nadat hij alles had omgehangen zag hij er wel gevaarlijk uit met zijn twee zwaarden, maar hij wilde het zwaard dat hij van Zan, de raadsman van de Kjeld van Frilland, had gekregen niet achterlaten.

Nog steeds begeleid door de leider van de Spril, die niet van hun zijde wenste te wijken, onderzochten ze de rest van de ruimte. Ze vonden de plek waar de Spril hun soortgenoten naartoe brachten als ze dood gingen. Het was een schijnbaar bodemloze put, waarboven de lucht

trilde van de warmte. Toen Magmara aan de leider vroeg waar ze hun voedsel hadden, nam hij hen door een gang mee naar een andere ruimte. Tot hun verbazing lag daar, verscholen achter een rij rotsblokken, een veld. Het veld was wel honderd passen lang en vijftig passen breed en er groeiden verschillende soorten groenten op. Hoofdzakelijk koolsoorten, maar ze zagen ook het loof van wortels. Magmara vroeg hoe het kon dat dit hier groeide. Daar wist de Spril geen antwoord op te geven. Dit veld was er altijd al geweest en ze hoefden er niets voor te doen. Als ze honger hadden, haalden ze hier hun eten en twee zonsopgangen later was het veld weer aangevuld.

Zowel Rol als Magmara lieten hun magie over het veld gaan. Rol voelde ook nu weer niets, maar Magmara wel. Voor de zekerheid zond ook Air een stroom magie weg en die voelde ook meteen dat het veld niet gewoon was.

‘Ik snap nog steeds niet dat jij dit niet voelt, Rol. De magie die er in stroomt is heel sterk. Waarom kunnen alleen Magmara en ik het dan maar voelen?’

Als antwoord haalde Rol zijn schouders op, hij wist het ook niet.

‘Ik denk dat de Spril hun magie krijgen door deze groenten te eten. Op die wijze krijgen ze magie binnen die hetzelfde is als de magie in de groenten. Het zal meteen wel een middel zijn om ze onder controle te kunnen houden, zodat ze geen weerstand geven als die goden een maaltijd wilden. Welke magie ze hiervoor gebruikt hebben, weet ik niet, maar ik stel voor dat we zo’n kool of iets dergelijks meenemen naar mijn vader. Misschien dat hij weet wat het is. Verder sprak die leider over zonsopgangen, maar ik heb nog geen buitenlucht gezien. Daar ben ik wel benieuwd naar.’

Nog terwijl ze sprak, draaide ze zich naar de leider van de Spril en vroeg hem waar hij die zonsopgangen zag.

Hij nam hen mee naar een andere smalle gang, waar ze net met de paarden door zouden kunnen. Ze wilden die nog steeds niet achter laten, maar onmiddellijk bij de hand hebben voor het geval zich iets vreemds voordeed. Bij de ingang voelden ze meteen de luchtstroom die eruit kwam. Frisse lucht die duidelijk van buiten kwam. Het hield in dat er nog een opening naar buiten zou moeten zijn, anders kon de lucht niet stromen. Ze gingen de gang in. De leider van de Spril voorop nadat hij de rest van de groep wat had toegeroepen. Na een korte wandeling en veel bochten stonden ze plotseling op een groot plateau in de koele nachtlucht. Aan hun linkerkant slingerde een pad langs de berg omlaag naar een dal.

Ze onderzochten de omgeving, maar konden niets vreemds ontdekken. Geen spoor van magie of iets anders. Het was duidelijk dat ze achter de eerste bergkam uitgekomen waren, want bij het schijnsel van de maan konden ze de tweede bergkam verderop zien liggen. Alleen snapten ze nu niet waarom de Spril in de grote grot bleven wonen. Het antwoord kwam toen ze naar het pad liepen. De leider van de Spril ging als een gek tekeer toen Magmara hem vroeg voorop te gaan, het pad op. Snel bracht ze hem weer tot rust en vroeg wat er was. Het bleek dat de andere goden de Spril hadden verboden om dat pad te gebruiken. Als ze op dat pad kwamen, zou de grot instorten en alle Spril doden. Magmara vroeg waarom ze dan niet eerst allemaal naar buiten gingen, zodat er niemand meer onder het puin zou kunnen komen. De mond van de Spril zakte langzaam open. Toen nam hij een sprong en vloog terug de gang in.

Magmara lachte tegen de rest en vertelde wat zij de Spril

had gevraagd.

‘Ik weet niet hoe verstandig deze wezens zijn, maar ik geloof dat ze nog een hoop moeten leren. Laten we in ieder geval wachten totdat ze allemaal buiten zijn voor het geval er één of andere val in dat pad verstopt zit, zodat de grot toch instort,’ eindigde ze.

Enkele hartenkloppen later waren alle wezens buiten gekomen en werd het behoorlijk druk op het plateau. Magmara riep de leider weer bij zich en verzocht hem bij haar te blijven. Zij zou als eerste het pad opgaan, maar wilde graag dat hij haar volgde. Voor de zekerheid riep ze haar bescherming weer op en omhuld door het blauwe licht zette ze de eerste stap op het pad naar beneden. Voordat ze de tweede stap had kunnen zetten, rees er uit het niets een reusachtige gedaante voor haar op. Het was niet te zeggen of het om een man of een vrouw ging, maar het was gekleed in een blauw gewaad zoals ze in de grot hadden gezien. In de linkerhand zag ze een wandelstok en het had de rechterhand geheven in een gebaar om haar tegen te houden. Iets in haar zei dat er wat niet klopte. Ze deed nog een stap naar voren. De gestalte pakte nu zijn wandelstok met beide handen vast, draaide hem horizontaal en blokkeerde zo het pad. Intussen sprak het in de taal van de Spril wat woorden.

Magrama draaide zich om en vroeg de leider van de Spril wat de gedaante gezegd had. Het kwam er op neer dat ze rechtsonkeert moesten maken, anders zou de grot instorten.

Magrama zond een straaltje magie naar de gedaante. Zoals ze al verwacht had, voelde ze die nergens tegen aan komen, waardoor ze vermoedde dat de gedaante slechts uit lucht bestond. Ze deed nog een stap. De gedaante week niet van de plek, maar herhaalde de woorden van

zonet. Zonder zich verder nog wat van de gedaante aan te trekken, liep ze door. De gedaante verdween toen ze hem met haar licht aanraakte. Na nog twee stappen vroeg ze zich af wanneer de grot zou instorten, omdat er nog steeds niets gebeurd was. Zowel Rol als zij zonden hun magie verder en verder het pad af maar konden niets ontdekken. Voordat ze verder gingen vroeg Magmara eerst of de Spril hen wel wilden volgen, omdat hun leefomgeving nu eenmaal in de grot was.

De leider liet weten dat ze blij waren om de grot te kunnen ontvluchten, omdat ze graag weer in de buitenlucht wilden leven zoals hun voorouders gedaan hadden.

Na een kort overleg zonder woorden besloten ze dat Magmara en Rol voorop zouden gaan en dat Air en Jel de achterhoede zouden vormen. Op die manier zou zowel vooraan als achteraan een magiër met de kracht van de blauwe saffierlopen. Voorzichtig ging het in ganzenpas naar beneden over het, door het maanlicht beschenen, pad. Na een hele tijd lopen kwamen ze in het dal aan en ging de stenen ondergrond langzaam over in mals gras. Aan de voet van de berg besloten ze hun kamp op te slaan, omdat ze de rest van de omgeving liever bij daglicht wilden verkennen.

III De reis gaat verder

Toen ze de volgende morgen wakker werden, bleken ze slechts met hun vieren te zijn. Geen van hen had iets gemerkt, maar alle Spril waren verdwenen alsof ze nooit bestaan hadden. Het enige dat er op wees dat ze er wel geweest waren, was de plek waar ze geslapen hadden.

Met hun krachtige armen hadden ze vannacht ondiepe kuilen in de zachte grond gegraven en waren daar paarsgewijs in gaan liggen. Toen ze zagen dat ook hun paarden niet op hun plek stonden, vreesden ze het ergste. Snel lieten Air en Magmara hun magie rond zoeken. Er kwam een reactie vanuit een bosje dat op een goede vijfhonderd passen afstand lag. Ze voelden dat er een tiental Spril bij de vier paarden waren die in een klein riviertje gedrenkt werden. Magmara gaf direct aan Rol en Jel door waar de paarden waren en wat de Spril aan het doen waren. Waar de rest van de groep zich ophield, konden ze niet ontdekken.

Magmara vond het vreemd dat ook haar paard zich door de Spril had laten meenemen, zonder dat het had tegengesparteld. Normaal gesproken kon alleen een magiër met het paard overweg of iemand die door Magmara zou zijn aangewezen. Ze begreep hieruit dat de magie van de Spril meer voorstelde dan dat ze dachten.

Rol en Jel begonnen twee vuurtjes aan te leggen om wat eten klaar te maken. Toen de kleine vuurtjes goed brandden, deed Jel wat vet in een pan om koeken te bakken, terwijl Rol water, kruiden en groenten in een andere pan deed om drank van te maken. Vlees hadden ze op dit moment niet meer, maar dat hadden ze gistermiddag nog gegeten, dus dat vonden ze niet zo erg. Onder luid gegil verschenen uit het niets de rest van de